Existenţa în sensul puternic al cuvântului, existenţa concretă, de fapt, fiinţarea – deşi atârnată, istoric, de mai multe idei deosebite, cum ar fi acele de act ori de formă, de materie ori de substrat – e legată strâns, în metafizica apuseană, de timp şi de spaţiu. Un ins ori un lucru există, în acest sens, când fiinţa lui poate fi individualizată *hic et nunc;* aci şi acum. Şi sensul cel mai curent al existentului e folosit în accepţia în care existenţa poate fi afirmată ori negată *hic et nunc*. Şi, de la această existenţă concretă pornindu-se, se defineşte ideea de existenţă ca ceva care „are loc". Astfel, cu toate că neamţul o gândeşte pornind de la ideea de acţiune *(Wirklichkeit)*, pe când francezul o gândeşte pornind de la ideea contrară de obiect *(réalité)*, ei se întâlnesc, în precizarea acestei idei, prin legarea ei de timp şi de spaţiu. Într-adevăr, neamţul numeşte această existenţă de fapt: *„da sein"* (a fi aici, a fi de faţă, prezenţă de fapt), iar francezul zice despre un asemenea fapt că „are loc". Noi, românii, când voim să indicăm un fapt de acest fel, zicem: „se-ntâmplă. Nu zicem că „are loc". Aşa zic gazetarii, care traduc gândul lor direct în franţuzeşte. Românii însă zic: „se întâmplă".